

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 201.033 van 18 februari 2010
in de zaak A. 161.579/X-12.273.**

In zake: Pieter GOESSAERT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Isabelle Jacques
kantoor houdend te 8400 OOSTENDE
Kerkstraat 8/1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Yves Francois
kantoor houdend te 8790 WAREGEM
Eertbruggestraat 10
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 8 april 2005, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 22 oktober 2004 van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar houdende afgifte van de stedenbouwkundige vergunning aan de n.v. AQUAFIN tot collectoraanpassing doortocht Zandvoorde - bouw van een RWA-vijzelgemaal en van een verbeterde overstort op een terrein gelegen te Oostende, Grintweg z/n, kadastraal bekend, sectie B, nr. 495/x.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 158.933 van 17 mei 2006 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur An Van den broeck heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 december 2009.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Rudy Verschraegen, die loco advocaat Isabelle Jacques verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Yves Francois, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 20 oktober 2003 dient de n.v. Aquafin een aanvraag in tot “collectoraanpassing doortocht Zandvoorde - bouw van een RWA-vijzelgemaal en van een verbeterde overstort” op een terrein te Oostende (Zandvoorde), Grintweg, kadastraal bekend sectie B, nr. 495/x. Het project omvat de aanpassing van een bestaande collector, de bouw van een RWA-vijzelgemaal en de realisatie van een verbeterde overstort.

3.2. Het voormelde terrein is overeenkomstig het op 26 januari 1977 vastgestelde gewestplan Oostende-Middenkust gelegen in natuurgebied. Het is niet gelegen binnen de grenzen van een goedgekeurd plan van aanleg, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

3.3. Tijdens het openbaar onderzoek omtrent de aanvraag, dat plaatsvindt van 28 november 2003 tot 29 december 2003, worden vijf bezwaarschriften ingediend, waaronder één van de verzoeker. In zijn bezwaarschrift stelt de verzoeker onder meer het volgende:

“Als oeverbewoner van de Grote Keignaert teken ik bezwaar aan tegen de geplande werken. Er dient volgens mij een andere oplossing gezocht te worden voor het overstort.

Het is immers niet denkbeeldig dat bij overvloedige regenval de Keignaert nog verder uit de oevers zal treden dan tot nu het geval was. Nu bouwen in risicogebieden afgeraden of zelfs verboden wordt, dient het risico zeker niet verhoogd te worden”.

3.4. Op 14 mei 2004 beslist het college van burgemeester en schepenen van de stad Oostende het standpunt van de aanvrager in te winnen omtrent de bezwaarschriften “gelet op bepaalde technische elementen en de specificiteit van de bezwaren, die bovendien verscheidene tegenvoorstellen en alternatieven bevatten”. In antwoord daarop stuurt de aanvrager op 3 juni 2004 een brief aan het college waarin met betrekking tot het waterpeil van de Grote Keignaert en het overstort het volgende wordt gesteld:

“(…) we (zijn) genoodzaakt t.h.v. de Grintweg een overstortmogelijkheid te voorzien.

T.g.v. het opnemen van de vroegere lozingspunten en het benutten van de volle capaciteit van het PS Oudenburg (Goede Boterstraat), zal de overstortfrequentie aan de Grintweg licht toenemen van ca. 1 naar ca. 4. Hierdoor wordt natuurlijk het risico dat een overstortgebeurtenis samenvalt met hoge waterpeilen van de Grote Keignaert groter.

(…)

(er) dient voorzien te worden in een vijzelgemaal (…).

(…) Wij verwachten (…) dat dit vijzelgemaal het waterpeil van de Grote Keignaert weinig of niet zal beïnvloeden.

Voor de globale impact van de werken, dient ook het PS Oudenburg (Goede Boterstraat) mee in beschouw(ing) genomen te worden. Zoals reeds gesteld zal na de bouw van het vijzelgemaal aan de Grintweg de pompcapaciteit van PS Oudenburg (Goede Boterstraat) op volle capaciteit ingesteld kunnen worden.

Dit impliceert dat de overstortfrequentie van de overstort aan de Goede Boterstraat (via Bombeuregeleed en Kleine Keignaert aangesloten op de Grote Keignaert) gevoelig zal gereduceerd worden (van ca. 34 naar ca. 10)”.

3.5. Op 27 september 2004 verklaart het college van burgemeester en schepenen van de stad Oostende de bezwaren ongegrond op grond van de volgende overwegingen:

“Overwegende dat in deze bezwaren de vrees geuit wordt dat de geklasseerde Keignaert bij overvloedige regenval nog verder uit de oevers zal treden dan tot nu toe het geval was;

(...)

Overwegende dat de ingediende bezwaren, die tegenvoorstellen en alternatieven bevatten aan de nv Aquafin werden overgemaakt teneinde haar standpunt te kennen, omwille van specificiteit en de technische aspecten van de bezwaren;

Overwegende dat op basis van deze toelichting de bezwaren ontvankelijk zijn, doch de erin vervatte standpunten niet bijgetreden worden, en als ongegrond kunnen worden beschouwd”.

3.6. Op 22 oktober 2004 verstrekt de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar de gevraagde vergunning. Dit is het bestreden besluit, waarin onder meer het volgende gesteld wordt:

“Evaluatie bezwaren

De bezwaren wijzen op mogelijke hinder i.v.m. wateroverlast en bezoedeling van de omgeving (o.m. De Keignaert). Het college heeft op 27/09/2004 terzake beraadslaagd en de klachten ontvankelijk doch ongegrond (...) verklaard. Er moet inderdaad niet op de bezwaren worden ingegaan.

(...)

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

Gelet op de intense samenwerking tussen de betrokken overheden en mits voldaan wordt aan de gestelde voorwaarden van de stad Oostende, de afdeling Natuur en de afdeling Monumenten en Landschappen is de aanvraag verenigbaar met de gewenste plaatselijke aanleg”.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

De aangevoerde exceptie

4. In de memorie van antwoord werpt de verwerende partij de volgende exceptie op:

“1 De beroepstermijn van 60 dagen tegen besluiten die noch betekend, noch bekend gemaakt worden, begint te lopen vanaf het ogenblik dat de betrokken derde er kennis kon van krijgen.

Wanneer hij er effectief kennis heeft van gekregen, is irrelevant.

2 Uit de eigen verklaring van verzoekende partijen blijkt dat zij begin februari 2005 kennis hebben gekregen van het bestaan van de vergunning dd. 22.10.2004. Daarna hebben zij een raadsman gecontacteerd die op 09.02.2005 het Stadsbestuur van Oostende heeft aangeschreven.

Het spreekt voor zich dat er tussen het kennis krijgen van het bestaan van de vergunning, het contacteren van een raadsman en de brief van laatst genoemde minstens een aantal dagen verstrijken. Verzoekende partijen kregen dus minstens enkele dagen voor 09.02.2005 kennis van het bestaan van het bestreden besluit.

Van de burger wordt een zekere waakzaamheid verwacht. Indien de burger passief blijft toekijken, kan hij niet meer met succes een annulatie en/of schorsingsverzoek indienen (...).

(...) de Raad van State (heeft) geoordeeld dat de beroepstermijn begint te lopen vanaf de datum dat de derde kennis kreeg van de vergunning, ongeacht wanneer hij kopie van de vergunning of stukken ontving:

‘Overwegende dat bouwvergunningen noch bekendgemaakt, noch aan derden betekend dienen te worden; dat voor derden belanghebbenden de in artikel 4 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State bepaalde termijn van zestig dagen ingaat met de dag waarop zij kennis hebben van de vergunning of ervan kennis konden hebben, gebruik makend van de hen door artikel 2 van het koninklijk besluit van 22 oktober 1971 tot uitvoering van artikel 63 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw geboden mogelijkheid om er ten gemeentehuize inzage van te nemen; dat op derden belanghebbenden de verplichting rust om binnen een redelijke termijn gebruik te maken van het hen wettelijk toegekende inzagerecht; dat deze termijn (...) ingaat de dag waarop zij, aan de hand van wat zij kunnen vaststellen op de plaats waar de vergunde bouwwerken worden uitgevoerd, zich ervan rekenschap dienen te geven dat krachtens het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, voor de uitvoering van die werken een bouwvergunning vereist is, en dat zij bijgevolg redelijkerwijze moeten of kunnen veronderstellen dat een vergunning is afgegeven; dat het niet in de macht van een potentiële verzoeker mag liggen, wanneer hij in de mogelijkheid is kennis te nemen van de bestuurshandeling die hij eventueel in rechte wenst te bestrijden, die kennisneming uit te stellen en daardoor de aanvangsdatum van de termijn van beroep willekeurig te verschuiven, zodat de rechtsgeldigheid en het voortbestaan van de bedoelde bestuurshandeling buiten het weten zowel van de overheid van wie zij uitgaat als van alle andere belanghebbenden in het ongewisse wordt gehouden, met alle nadelige gevolgen vandien; dat die termijn alleszins niet begint te lopen de dag dat de belanghebbende kennis krijgt van het grievend karakter van de vergunning;

Overwegende dat eerste verzoekende partij betoogt dat, toen zij einde juli 1998 haar voorbereidingen trof om samen met haar gezin de maand augustus in hun buitenverblijf in Koksijde door te brengen, zij bemerkte dat de koppelvilla op de percelen 1043 en 1044 was afgebroken, dat zij zich alsdan zelf naar de technische dienst heeft begeven en ‘alle nuttige stukken van het administratief dossier (heeft) besteld’, dat zij deze stukken ‘na diverse telefoons naar de Gemeente wegens het lang uitblijven op 25 augustus 1998’ heeft ontvangen, dat zij zich pas vanaf deze datum met voldoende feitelijke kennis van zaken een juist oordeel kon vormen over de omvang en de inhoud van de bestreden bouwvergunning, en dat de bouwwerken tot dan nog geen aanvang hadden genomen;

Overwegende dat eerste verzoekende partij naar eigen zeggen einde juli 1998 heeft vastgesteld dat de op het bouwperceel bestaande koppelvilla was afgebroken en dat zij alsdan zelf naar de technische dienst van de gemeente is geweest en aldaar ‘alle nuttige stukken van het administratief dossier heeft besteld’; dat aldus blijkt dat zij op dat ogenblik reeds wist dat er een bouwvergunning was afgegeven; dat zij toen ten gemeentehuize ook kennis had kunnen nemen van de bestreden bouwvergunning; dat de termijn van 60 dagen om een

annulatieberoep in te stellen op dat ogenblik is beginnen lopen; dat de stelling van eerste verzoekende partij dat zij zich pas met voldoende feitelijke kennis van zaken een juist oordeel heeft kunnen vormen over de omvang en de inhoud van de bestreden (...) bouwvergunning, nadat zij in het bezit was gesteld van een afschrift van de door haar bestelde stukken van het bouwdoosier niet opgaat; dat zij immers krachtens voornoemd artikel 2 van het koninklijk besluit van 22 oktober 1971 gerechtigd is ten gemeentehuize inzage te nemen van de bouwvergunning en zich derhalve alleszins reeds op dat ogenblik een oordeel had kunnen vormen over de omvang en de inhoud van de bouwvergunning; dat het verkrijgen van een afschrift van 'alle nuttige stukken van het bouwdoosier' hiervoor geen noodzakelijke vereiste is; dat het beroep tot nietigverklaring is ingesteld op 6 oktober 1998, d. i. alleszins meer dan 60 dagen nadat eerste verzoekende partij einde juli 1998 kennis had of alleszins had kunnen hebben van de bestreden bouwvergunning; dat de vordering tot nietigverklaring in haren hoofde buiten termijn is ingesteld; dat de exceptie van niet ontvankelijkheid gegrond is;

(...) de Raad (heeft) zulks nogmaals expliciet bevestigd.

- 3 Het verzoekschrift houdende nietigverklaring van het bestreden besluit werd neergelegd meer dan 60 dagen na de datum waarop verzoekende partijen kennis kregen van het bestaan van de vergunning. Het feit dat zij partijen en de Raad in het ongewisse laten over de precieze datum, kan uiteraard niet in hun voordeel spelen. Het is trouwens al te gemakkelijk om de beweerde kennisgeving pas in februari 2005 te situeren daar waar verzoekende partijen zelf toegeven dat zij vele malen bij de Stad om een stand van zaken hebben gevraagd. Sedert de vergunning van 22.10.2004 zouden zij dergelijke vraag niet meer gesteld hebben? Dat is niet geloofwaardig. Het verzoekschrift is *ratione temporis* onontvankelijk”.

Beoordeling

5. De bestreden stedenbouwkundige vergunning diende noch bekendgemaakt, noch aan derden betekend te worden, zodat krachtens artikel 4 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: het procedurereglement), de beroepstermijn van zestig dagen ingaat met de dag waarop de verzoekende partij er kennis van heeft gehad of geacht moet worden er kennis van te hebben gehad.

Het mag evenwel niet in de macht van een potentiële verzoekende partij liggen, wanneer zij in de mogelijkheid is kennis te nemen van de bestuurshandeling die zij eventueel met een annulatieberoep wenst te bestrijden, die kennisneming voor onbepaalde tijd uit te stellen en daardoor de aanvangsdatum van de termijn van beroep willekeurig te verschuiven, zodat de rechtsgeldigheid en het voortbestaan van de bedoelde bestuurshandeling buiten weten, zowel van de

overheid van wie zij uitgaat, als van alle andere belanghebbenden, in het ongewisse wordt gehouden, met alle nadelige gevolgen van dien.

Het beginsel volgens hetwelk voorkomen moet worden dat de gelding van de administratieve beslissingen te lang onzeker blijft, en dat aan voormeld artikel 4 van het procedurereglement ten grondslag ligt, eensdeels, en de noodzaak van een evenwichtige bescherming van de belangen én van de bouwheer én van de omwonenden en andere belanghebbende personen, anderdeels, brengen mee dat degene die meent te worden benadeeld door een stedenbouwkundige vergunning en die het bestaan van die vergunning moet vermoeden, de verplichting heeft om binnen een redelijke termijn gebruik te maken van de hem ter beschikking staande middelen om kennis te nemen van de inhoud van de afgegeven stedenbouwkundige vergunning, bijvoorbeeld van de mogelijkheid die hem door het toentertijd geldende artikel 2 van het koninklijk besluit van 22 oktober 1971 tot uitvoering van artikel 63 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw werd geboden om ten gemeentehuize kennis te nemen van de inhoud van de afgegeven stedenbouwkundige vergunning. Eens die redelijke termijn verstreken, neemt de termijn van 60 dagen om een annulatieberoep in te dienen, een aanvang.

Het is zaak van de partij die aanvoert dat het beroep laattijdig is, het bewijs te leveren van het tijdstip waarop de verzoekende partij kennis had of kon hebben van de mogelijke afgifte van de bestreden vergunning, bijvoorbeeld door aan te tonen wanneer de kwestieuze werken werden aangevat.

Het is dan weer zaak van de verzoekende partij in voorkomend geval aan te tonen dat zij binnen de redelijke termijn, via de geëigende middelen de nodige inlichtingen over de bestreden vergunning heeft proberen in te winnen.

6. De verzoeker stelt “begin februari 2005” kennis te hebben genomen van het bestaan van de bestreden vergunning en op 9 februari 2005 bij het stadsbestuur van Oostende te hebben geïnformeerd naar de inhoud van de bestreden vergunning.

Onderhavig beroep werd ingesteld binnen de zestig dagen na de laatstgenoemde datum.

De verwerende partij merkt op dat er tussen beide voornoemde data een aantal dagen verstreken, maar het blijkt niet - en de verwerende partij beweert zelfs niet - dat dergelijke termijn onredelijk lang zou zijn om als belanghebbende gebruik te maken van de ter beschikking staande middelen om kennis te nemen van de inhoud van de afgegeven stedenbouwkundige vergunning.

Met de verwijzing naar het feit dat de verzoeker in het verleden meermaals om een stand van zaken heeft gevraagd, toont de verwerende partij niet aan dat de verzoeker vóór “begin februari 2005” kennis had of kon hebben van de mogelijke afgifte van de bestreden vergunning.

7. De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van het vierde middel

Uiteenzetting van het middel

8. In het vierde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 8, §§ 1 en 2, tweede lid van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid (hierna: decreet integraal waterbeleid) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In het verzoekschrift wordt het middel als volgt toegelicht:

“Doordat in het bestreden besluit nergens afdoende wordt gemotiveerd dat de vergunde bouwwerken geen schadelijk effect zullen veroorzaken, conform artikel 3, /2, 17 (...) van het Decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid, en daaruit niet blijkt dat er in deze een ‘watertoets’ gebeurde, overeenkomstig voornoemde artikelen van het Decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid.

Terwijl in de bestreden beslissing afdoende moet worden verantwoord dat er geen schadelijk effect, zoals bedoeld in artikel 3, /2, 17(...) van het Decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid, kan worden verwacht van de vergunde bouwwerken.

4.2. Toelichting bij het vierde middel

Artikel 8, /1, eerste lid en artikel 8, /2, tweede lid van het Decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid luiden respectievelijk als volgt :

‘lid 1. De overheid die over een vergunning, een plan of een programma moet beslissen, draagt er zorg voor, door het weigeren van de vergunning of door goedkeuring te weigeren aan het plan of programma dan wel door het opleggen van gepaste voorwaarden of aanpassingen aan het plan of programma, dat geen schadelijk effect ontstaat of zoveel mogelijk wordt beperkt en, indien dit niet mogelijk is, dat het schadelijk effect wordt hersteld of, in de gevallen van de vermindering van de infiltratie van hemelwater of de vermindering van ruimte voor het watersysteem, gecompenseerd.

lid 2. De beslissing die de overheid neemt in het kader van /1 wordt gemotiveerd, waarbij in elk geval de doelstellingen en de beginselen van het integraal waterbeleid worden getoetst.’

In artikel 3, /2, 17(...) van het Decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid wordt het begrip ‘schadelijk effect’ in het hiervoor geciteerd decreetsartikel 8, /1 , lid 1 als volgt gedefinieerd :

‘Schadelijk effect : ieder betekenisvol nadelig effect op het milieu dat voortvloeit uit een verandering van de toestand van watersystemen of bestanddelen ervan die wordt teweeggebracht door een menselijke activiteit; die effecten omvatten mede effecten op de gezondheid van de mens en de veiligheid van de vergunde of vergund geachte woningen en bedrijfsgebouwen, gelegen buiten overstromingsgebieden, op het duurzaam gebruik van water door de mens, op de fauna, de flora, de bodem, de lucht, het water, het klimaat, het landschap en het onroerend erfgoed, alsmede de sam(en)hang tussen een of meer van deze elementen.’

De ‘watertoets’ impliceert bijgevolg dat uit de bestreden beslissing duidelijk moet blijken dat effectief werd nagegaan of er betekenisvolle nadelige effecten blijken te zijn op het milieu, voortvloeiend uit een verandering van de toestand van watersystemen of bestanddelen ervan, die wordt teweeggebracht door een menselijke activiteit, met name de bouwwerken.

In deze situeert het bouwproject zich in een natuurgebied, aan de rand van een grote waterplas, die als bergingsbekken fungeert voor de omliggende polders, en aldus regelmatig hoge waterstanden meet. De bouwwerken hebben tot gevolg dat er opnieuw een grote oppervlakte wordt verhard, waardoor bovendien op bepaalde ogenblikken meer water in de kreek zal terechtkomen door de werking van het overstort, op momenten dat deze kreek reeds een hoge waterstand zal meten, hetgeen gebeurlijk kan leiden tot pieken in de waterstand, die een schadelijk effect kunnen teweegbrengen in de zin van het Decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid, met name een betekenisvol nadelig effect op het milieu, dat voortvloeit uit een verandering van de toestand van watersystemen of bestanddelen ervan die wordt teweeggebracht door een menselijke activiteit. Gezien deze vaststelling, diende de bestreden beslissing daaromtrent een motivering te bevatten.

Het vierde middel is gegrond”.

Beoordeling

9. Het geschonden geachte artikel 8, §§ 1 en 2 van het decreet integraal waterbeleid luidde ten tijde van het nemen van het bestreden besluit als volgt:

“De overheid die over een vergunning, een plan of programma moet beslissen, draagt er zorg voor, door het weigeren van de vergunning of door goedkeuring te weigeren aan het plan of programma dan wel door het opleggen van gepaste voorwaarden of aanpassingen aan het plan of programma, dat geen schadelijk effect ontstaat of zoveel mogelijk wordt beperkt en, indien dit niet mogelijk is, dat het schadelijk effect wordt hersteld of, in de gevallen van de vermindering van de infiltratie van hemelwater of de vermindering van ruimte voor het watersysteem, gecompenseerd.

Wanneer een vergunningsplichtige activiteit, een plan of programma, afzonderlijk of in combinatie met een of meerdere bestaande vergunde activiteiten, plannen of programma’s, een schadelijk effect veroorzaakt op de kwantitatieve toestand van het grondwater dat niet door het opleggen van gepaste voorwaarden of aanpassingen aan het plan of programma kan worden voorkomen, kan die vergunning slechts worden gegeven of kan dat plan of programma slechts worden goedgekeurd omwille van dwingende redenen van groot maatschappelijk belang. In dat geval legt de overheid gepaste

voorwaarden op om het schadelijke effect zoveel mogelijk te beperken, of indien dit niet mogelijk is, te herstellen of te compenseren.

§ 2. De overheid houdt bij het nemen van die beslissing rekening met de relevante door de Vlaamse regering vastgestelde waterbeheerplannen, bedoeld in hoofdstuk VI, voorzover die bestaan.

De beslissing die de overheid neemt in het kader van § 1 wordt gemotiveerd, waarbij in elk geval de doelstellingen en de beginselen van het integraal waterbeleid worden getoetst”.

10. Het bestreden besluit bevat geen formele motivering waaruit blijkt dat de in artikel 8, § 1 van het decreet integraal waterbeleid bedoelde watertoets is uitgevoerd.

De verwerende partij wijst erop dat de gemachtigde ambtenaar zich heeft aangesloten bij de beslissing van het college van burgemeester en schepenen om de bezwaarschriften die onder meer betrekking hadden op de mogelijke wateroverlast te verwerpen. De verwerende partij leidt daaruit af dat er wel degelijk een watertoets is uitgevoerd en dat enkel een louter formele schending wordt aangevoerd waaruit geen enkele belangenschade volgt.

De stelling van de verwerende partij kan niet worden aangenomen, al was het maar omdat uit het besluit van het college van burgemeester en schepenen van 27 september 2004 enkel kan worden afgeleid dat de bezwaren ongegrond werden verklaard op basis van de toelichting van de aanvrager en niet dat de vergunningverlenende overheid eigenmachtig een watertoets heeft uitgevoerd.

11. Het vierde middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van 22 oktober 2004 van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar houdende afgifte van de stedenbouwkundige vergunning aan de n.v. AQUAFIN tot collectoraanpassing doortocht Zandvoorde - bouw van een RWA-vijzelgemaal en van een verbeterde overstort op een terrein gelegen te Oostende, Grintweg z/n, kadastraal bekend sectie B, nr. 495/x.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien februari 2010, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Roger Stevens